CIUTAT MÀRTIR

Inundacions a Gaza mentre segueix la guerra



Impossible imaginar el pecat de Gaza per provocar la fúria de tots els déus en contra seva? El de resistir contra tota adversitat. Repasses la llista de nacions i gairebé totes arrosseguen un historial bastant més abominable que aquest tros de Palestina. Apart Israel i els seus maleïts promotors, qui pot desitjar tanta mort i tanta destrucció per una terra? Només malparits.

Fa prop d'un mes que Netanyahu va perdre les eleccions, condició indispensable per a poder imaginar el final de les matances, però res no avança. A Tel-Aviv, no hi ha pressa, segons sembla, però tots sabem que Netanyahu aprofitarà fins el darrer dia al poder per assassinar un nen de Gaza, com en el darrer atac a un Hospital. El seu penúltim orgasme. Només per salvar la vida d'aquest nen i, d'altra banda, ni que sigui reparar —mínimament— el terrible mal que el sionisme també ha infligit al poble jueu, valdria la pena agilitzar tantes reunions, negociacions i pactes com calguessin entre la nova coalició, per a allunyar Netanyahu de qualsevol opció de poder. És urgent desfer-se d'un boig poderós amb amistats tant boges i poderoses com les seva —que ens perdonin els bojos per tan injuriós paral·lelisme. En tot cas, Eisenkot tampoc no sembla representar res de gaire diferent; el sionisme mai no serà una sortida.

Però, de fet, Gaza arrossega la seva creu més enllà de Netanyahu i els valents sionistes. El món ha girat l'esquena a la franja. Cap organització mundial s'ha pres seriosament la situació d'aquesta gent. Es limiten a enviar quatre tendes, dues mantes i una mica de menjar per a sacsejar-se la consciència. La situació de misèria a Gaza comença a convertir-se en símbol i, malauradament, també es tradueix en noves patologies mentals. Voluntaris per Gaza fins i tot han hagut d'abandonar el país perquè els resultava impossible conviure entre tanta desolació. Però la gent hi planta cara.



Pluges torrencials han arrasat bona part del que hi quedava dempeus. Fins a setanta mil tendes de campanya on es refugiaven els supervivents, precàries instal·lacions sanitàries, ara formen part de la destrucció global de Gaza, a l'espera del hivern. I el món segueix impassible.

Quedarà algú en aquesta terra? Permetrem l'extinció absoluta abans de molestar els sionistes? Per sort, la vida hi resisteix aferrissadament.

Ja tenim prou testimonis de la barbàrie humana. Cada país té les seves tombes obertes a la vergonya. A aquest pas, Gaza (i Palestina en general) serà la propera i, d'aquí uns anys, entrarà dins el circuit turístic de civilitzats ciutadans del món que fotografien la pornografia de la misèria —en aquests casos (com sol passar, d'altra banda, també en general), la vergonya, és clar, recau del costat dels maleïts turistes. Tan de bo que la resistència i la lluita palestina facin que les coses vagin en un sentit ben diferent.